Індекс 74393

Мал. В. ГЛИВЕНКА
та В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

— Дружина сказала — лише одну чарочку.

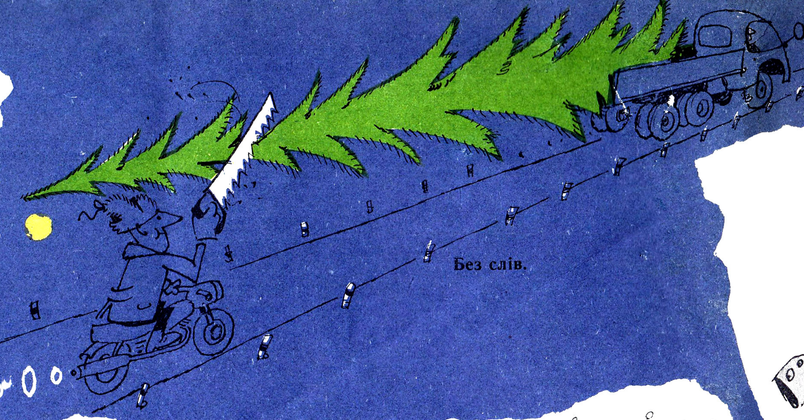

Без слів.

Передсвяткові клопоти.

Без слів.

— Нарешті одержала премію продукція і нашої фабрики.

Ялинка авральника.

№ 24 (563)
Рік видання XXV
ГРУДЕНЬ
1965
КИЇВ
Ціна 10 коп.

ПЕРЕЦЬ

— Мамочко, можна, щоб вона зустрічала з нами Новий рік?

— Ваш вихід на сцену!
— Та підождіть там, ніс ще не почервонів!...

— Уже в десятий раз вам кажу, що я не дід Мороз, а сторож.

— Ви вмієте так уважно слухати...

З Новим роком!

— А це вам подарунок!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДІД МОРОЗ ЗА ЦЕ ДІЛО НЕ БЕРЕТЬСЯ

Поет Галактіон Свистюк у існування діда Мороза не вірив. Але це не заважало Галактіонові Свистюку кожного року писати для дітей вірші про діда Мороза. У віршах, між іншим, рекомендувалося чекати від діда Мороза подарунків.

А цього року Галактіон Свистюк діждався подарунка сам. До нього, прямісінько, у кабінет зайшов дід Мороз і сказав:

— З Новим роком будьте здорові! Ось подаруночка вам приніс.

— З Новим роком,— механічно відповів Свисток, — але я зараз зайнятий...

— То нічого. Я вас довго не затримаю, у мене роботи теж чимало. Ось тут розпишіться, що одержали подарунок, і я собі піду.

— Який подарунок? І хто ви такий взагалі?

— Я дід Мороз.

— Цього не може бути, бо діда Мороза в природі нема.

— Ну, не будемо сперечатися. Зараз ви переконаєтесь, що я таки є!

За тими словами дід Мороз дістав з торби якийсь предмет, дуже схожий на урну для сміття, перекинуту догори дном.

— Це п'єдестал для вашого пам'ятника. Ось дивіться.

Дід поставив перекинуту урну посеред кабінету, дмухнув на неї, і Свистюк побачив, що це таки справді п'єдестал, бо «урна» збільшилася, мабуть, разів у десять і зайняла мало не весь кабінет.

— Читайте, що написано: «Поету Свистюку — вдячна Україна». Тепер ви можете брати цей п'єдестал під пахву (коли дмухнути на нього двічі, він зменшується), нести на першу-ліпшу площу, ставити, дмухати, вилазити (драбинку я теж приніс) і стояти будь в якій позі, скільки вам заманеться. А коли ви змерзнете чи захочете їсти, то ось вам табличка «Пам'ятник зачинено на обід», вішайте і йдіть у своїх справах. Ну, чим не подарунок?

У Галактіона Свистюка перехопило подих, і він таки повірив, що дід Мороз не фікція. Але природна поетова допитливість зборола захоплення, і він запитав:

— А що ви даруєте моїм колегам?

— Такі самісінькі п'єдестали. Вони стандартні.

Свистюк скривився і сказав:

— Товаришу дід Мороз, а чи не могли б ви замість цього подарунка та зробити мені інший...

— Який?

— Зробіть так, щоб мене включили у список...

— На квартиру? Так у вас же...

— Ні-і. Це, знаєте, коли наші літературознавці пишуть про відображення вилову хом'яків у нашій літературі, то обов'язково вказують, що про хом'яків писали Георгій Волич, Валерій Лобко, Олексій Арчук, Степан Кисляк, Андрій Гірчак та інші. Коли йдеться про відображення в нашій літературі збору металобрухту, то виявляється, що про металобрухт писали Андрій Гірчак, Степан Кисляк, Олексій Арчук, Валерій Лобко, Георгій Волич та інші. І нарешті, коли ви хочете прочитати про розвиток вітчизняної фармацевтичної промисловості, літературознавці порадять вам вивчати твори Георгія Волича, Степана Кисляка, Андрія Гірчака, Валерія Лобка, Олексія Арчука та інших. Я завжди «інший». Чи не можна було б мене вписати до цього списку шостим? Я ж теж писав про хом'яків...

Дід Мороз заперечливо похитав головою і вибіг з кабінету як опечений:

— Я за це діло не берусь! — гукнув уже з порога.

Микола БІЛКУН.

perec-ua.
perec-ua.

ПО БАТАРЕЯХ — ОГОНЬ!

Відморозив собі руки й ноги дід Мороз при спробі погрітися коло батарей центрального опалення в новій Кочубеївській восьмирічній школі (Чутівський район, Полтавської області), яку спорудили місцеві будівельники під керівництвом т. Кривачка.

За останніми повідомленнями з Кочубеївки, діда Мороза пощастило розморозити, а центральне опалення — ні. Його, виявляється, будівельники навіть не перевірили перед тим, як здати школу в експлуатацію.

Не кожен уміє таке зморозити!

НА ДОВГУ ЗГАДКУ

ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Ідучи назустріч Новому року, працівники Гніванського шиноавторемонтного заводу «Сільгосптехніки» подбали про те, щоб і минулий рік надовго залишився у декого в пам'яті.

Залишиться, зокрема, незабутня згадка про рік 1965-й у Гайсинської райспоживспілки, яка довіряла гніванцям «поставити на ноги» свою автомашину ГАЗ-51 № 61—15. Після капітального ремонту з машини назавжди зникли: ручки від дверець, кнопка сигналу, задній ліхтар, склоочисники, крайок радіатора, трос спідометра з ведучою шестернею, ножний вмикач стартера — всього 16 деталей, без яких і з місця не рушиш.

Що пам'ятну подію назавжди увічнено в акті, датованому 18 жовтня 1965 року.

БАТЕЧКО-НЕВИДИМКА

СТАВРОПОЛЬ. (Телеграфом). З міста Георгіївська, нашого краю, торік відбув у невідомому напрямку батечко-невидимка, який покинув тут дружину і малого сина.

Прізвище батечка-невидимки відоме — Дружинін, Григорій Сергійович. Слідки його помічено у родичів на Сумщині в Білопільському районі у с. Ситалівці, в Кременчуці в будуправлінні № 17 та в Дніпропетровську в «Південтеплоелектромонтажі» по вул. Херсонській, 5.

Погоня судових виконавців за прудким батечком триває рік, і вони вже з ніг збилися.

Просимо повідомити нам теперішню адресу батечка-невидимки, щоб у Новому році у врочистій судовій атмосфері вручити йому перехідний з нарсуду у нарсуд виконавчий лист.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

ЛЬВІВ. У селі Хащів, Турківського району, трапився нещасний випадок: на місток через річку сів необачний горобець і провалився. У зв'язку з цією катастрофою транспортний рух на трасі Турка—Хащів припинено. У селах Вовче та Лімна, того ж району, містки ще тримаються, бо на них поки що горобці не сідали.

СПРОСТУВАННЯ КАЗКИ

КИЇВ. (Телефоном). Дядьки і тітки з галантерейної фабрики № 5, що входить у виробниче об'єднання «Весна», взялися і класично спростували давно відому казку про рукавичку. У казковому рукавичку, як відомо всім дітям, вільно залазили: мишка, жабка, зайчик, лисичка, вовчик і...

— Не може того бути, це показуха! — сказали на фабриці.

А сказавши так, вони почали випускати такі шкіряні рукавички, які тріщать і розлазяться по швах, як тільки почнеш одягати їх на руку.

І це ж рукавички, позначені першим сортом! А що тоді говорити про вироби нижчого гатунку?

ПРИБРАЛИСЯ ДО СВЯТА

Наш кореспондент із станції Чоповичі Південно-Західної залізниці повідомляє, що металеві ферми, з яких мали монтуватися опори для аисоковольтної лінії, нарешті викинуті за межі станції.

До того вони іржавіли в самих Чоповичах три роки. Хай тепер, у 1966 році, іржавіють у полі, там, де вітер вельми свище.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

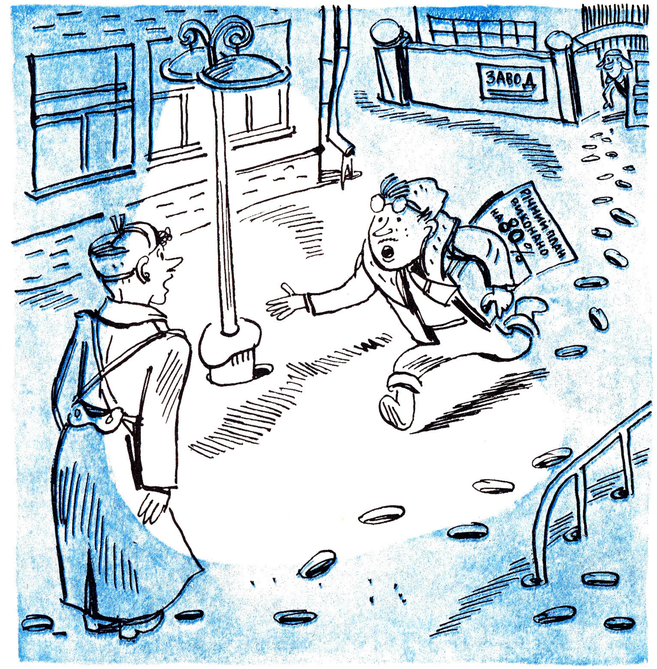

— Товаришу міліціонер! Затримайте, будь ласка, Новий рік, бо у нас з планом запарка.

НА МАСКАРАДІ

На новорічнім нашім маскараді
Були:
Осли,
Ведмеді і Леви,
Але найбільш були там Зайцю раді
І називали ввічливо на «Ви».

Читач напевне вже збагнув,
Хто маску Зайця одягнув.

Михайло ХИЖКО.

МРІЯ САТИРИКА

— Перестраховщики, злодюги, брехуни...
О, як мені набридли вже вони!
Коли б їх рік Новий прогнав під три чорти,
Тоді на лірику я зміг би перейти!!

Петро КРАСЮК.

Село Висоцьк,
Ровенської області.

Здрастуй, Рік Новий! Чолом!

Одшумів піснями Жовтень,
Знов мете, не знає впину —
Привітань і поздоровлень
Новорічна хуртовина.
Сипле як — погляньте тільки! —
Телеграми та листівки,
Сипле ніччю, сипле вранці...

Телеграф як в лихоманці:
Стукотять аж до нестями,
Наче дятли, апарати,—
Можна їхніми стрічками
Земну кулю обмотати!

Мерехтить в очах без краю
Все «вітаєм» та «вітаю»,
Полічити всі не вдасться
«З Новим роком, з новим
щастям!»

І службові йдуть між ними —
З рапортами трудовими.
Те, що гріє, тішить душу,
Й те, що діє, гори рушить
Для добробуту людини,—
Все у плині йде єдиній.

...А стрічки пливуть рікою,
Новина за новиною
Телеграфним лине стуком:
«З Новим роком, з п'ятим
внуком!»
Ще службова. А за нею:
«З Новим роком і з двійнею!»

Тішать око телеграми
І батькам і породіллям,
Багатьом же поміж нами:
«З Новим роком,
З новосіллям!»

Телеграми йдуть потоком
І «динамівцям» завзятим:
«Ми вас любим! З Новим роком
І з новим чемпіонатом!
Хай щастить ще більш надалі —
Позолочуйте медалі!»

А один директор прямо
Впав у паніку глибоку,
Вдарив слізну телеграму
На ім'я Нового року:
«Ой, затримайсь хоч на тиждень,
Може, план ми якось вижмем!»

Та Новий наш, молодчина,
Носа верне: «Штурмівщина!
Я з такими «діячами»
Не зав'язую стосунки!»

...Безперервними стрічками
Линуть втішні телеграми
Про надпланові дарунки.
Ой же й сиплять густо-густо,
Устилають білу плахту:
«З'їздам партії назустріч
Заступаємо на вахту!»

Запалав ще дужче всюди
Пломінь творчого труда —
Реманент готують люди,
Там і тут ростуть споруди,
Йде вугілля,
йде руда...

Йди, Новий, широким кроком,
Хай наснага з кожним роком
Б'є-струмує джерелом!
Новорічні — щирі й прості —
Хай вночі лунають тости
За святковим за столом,
Хай чаркуються кругом —
В дружнім колі,
В колективі:
— З Новим роком!
— Будем живі!

Здрастуй, Рік Новий!
Чолом!

Валентин ЛАГОДА.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Маски для слухачів нової комедії.

ПОГОНЯ

Почалася вона новорічного вечора. Я зійшов з електрички і почвалав додому. Коли, бачу, сунуть за мною дві темні постаті. Я прискорив ходу Вони теж. Я ще піддав. Вони теж. Я побіг. Вони також перейшли на іноходь.

Я зняв з себе шапку і, не зупиняючись ані на мить, кинув на дорогу.

— У комісіонці купив! — гукнув я переслідувачам. — Три роки тому! Хутро давно міль побила!

Вони підняли шапку і теж закричали:

— Стій! Стій!

Дідька лисого!

Марафон тривав.

Я упрів. Це навело мене на думку, що гадам можна пожертвувати ще пальто.

Не зупиняючись ані на мить, я скинув його і гукнув:

— З мішка шито! Торік перелицьовано!

Гади підняли пальто і мовчки рвонули далі.

Я поклав на бруківку годинника і мстиво повідомив:

— Ось вам! Великої стрілки нема!

Негідники підхопили годинника на ходу.

Кинути їм на поталу піджак було справою секунди. А от з штаньми було мороки. Півквартапу я стрибав на правій нозі, а другу половину на лівій. Хоч який був слушний момент, але вони мене не наздогнали. Давався взнаки вантаж!

Я скинув сорочку.

—На ліктях латки!

І що ви думаєте? Підняли. Совісті у них нема! Скотилися до жалюгідного рівня лахмітників...

— Тиждень каші просять! — зойкнув я, коли скинув їм черевики.

Підняли, тварюки.

— Місяць не прав! — прогарчав, коли кинув у їхні потворні пики шкарпетки.

Нарешті мій будинок. Я вскочив у під'їзд. Але перед дверима з жахом пригадав, що забув вийняти з кишені ключі від квартири. Переслідувачі, важко хекаючи, підіймалися сходами. Все! Залишать іроди у костюмі Адама. Та ще й одлупцюють.

Я з острахом глянув на них. Та ледве повірив власним окулярам. Це були мої давні друзі, з якими я років п'ять не бачився.

— Хіба так зустрічають гостей? — з непідробним обуренням запитали вони. — Ти що, не одержав нашої телеграми?

Вони тримали у руках мою ондатрову шапку, пальто драп-велюр по 45 карбованців метр, золотий хронометр, мій наймодерніший костюм, нейлонову сорочку, чеські черевики та новенькі шкарпетки київської фабрики імені Рози Люксембург.

Я палко розцілував моїх найдорожчих друзів, бо ще ніколи так щиро не радів новорічним гостям.

Юрій ЯЧЕЙКІН.

ПО-ДА-РУ-НОК

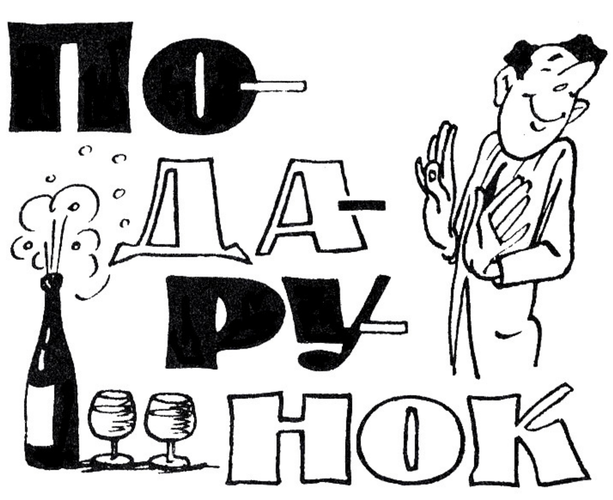

Я прослухав лекцію «Алкоголь — наш ворог» і твердо вирішив: більше ані краплі! Дружина була в захопленні. Вона сказала, що це для неї — найприємніший подарунок до Нового року.

— А знаєш, друже,— радісно сказав я своєму приятелеві, коли той наступного дня завітав до мене й урочисто поставив на стіл «мисливську»,— я більше не п'ю.

Він посміхнувся і попросив штопор.

— Серйозно, не п'ю.

Він уважно подивився на мене і почервонів.

— Пробач,— сказав він,— тобі, мабуть, уже передали... Я справді назвав тебе бовдуром і кретином, але це у мене так вирвалося. Ти ж знаєш, я зовсім іншої думки про тебе...

— Не в тому річ,— весело відповів я.— У мене немає ніяких підстав ображатись на тебе, просто я більше не п'ю...

— Ну, облиш, не треба так гніватись,— благав він з сльозами на очах.— Ну, дійсно, я сказав директорові, що ти слабенький працівник, що тобі бракує досвіду, але ж ти сам знаєш, наш директор принциповий, у нього своя думка є...

— Клянусь, — заприсягнувся, — все це не має ніякого значення. Я просто більше ні краплі...

Він одягався з виглядом трагіка, якому не дали обіцяної ролі. Промовив на прощання:

— Якби ти знав, як гірко втрачати друзів!..

Наступного дня я повертався з роботи і зустрів сусіда.

— У мене сьогодні така радість! — повідомив той.— Нарешті схвалили мою рацпропозицію. Ти собі уявляєш, скільки було поздоровлень...

— Я теж від душі вітаю,— чемно відгукнувся я.

— Цю подію треба обмити! По склянці натурального? — запропонував він і потягнув до магазину «Вина-соки».

— Не можу,— запротестував я,— я більше в рот не беру...

Хвилину він підозріло дивився на мене. Потім поклав мужню руку на моє плече.

— Не треба так ображатись,— зворушливо промовив він.— Було, сказав комплімент твоїй дружині, ну вибач, більше не буду...

— Та не в цьому річ, я просто став непитущим!

— Ну й не треба! — обурився він. — Перед тобою вибачаються, а ти...

І пішов, не попрощавшись...

День народження родича почався, як завжди, з довгого і мудрого тосту. Була команда — пити до дна.

— А це що таке? — запитав іменинник, киваючи на мою повну чарку.

— Не п'ю, розумієте...

— Ах, ось як! — грізно сказав іменинник.— Зрозуміло, ти не можеш примиритись, що нічого не одержав з бабусиної спадщини...

На роботі мене зустрічали пісні обличчя і проводжали косі погляди...

А зараз ми сидимо з дружиною за святковим столом. Друзі і родичі, посилаючись на виключні обставини, прийти відмовились. Яскраво сяє ялинка, весело іскриться шампанське. Дружина щасливо посміхається і пропонує тост за щастя в нашій сім'ї.

— Але ж ти знаєш,— кажу я,— дав слово — жодної краплі...

— Я давно це помічала,— розридалась дружина, — наше сімейне щастя для тебе ніщо...

Я п'ю. Останню чарку в цьому році.

Куранти б'ють дванадцять.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

МАРКІЗ ПІДРОБЛЯЄ...

Живе в італійській столиці такий собі родовитий маркіз де Бальцо. І посідає він тут становище, відповідно до свого високого походження: посол Італії при святому престолі. Служба дуже зручна, оскільки, як відомо, святий престол, Ватікан, перебуває тут же, в самому Римі. Отже, маркіз служить за кордоном, в іншій державі, не виїжджаючи навіть з рідного міста. А оскільки маркізові, як послу, відведено посольський будинок поблизу папської канцелярії, його власна вілла стала йому майже ні до чого. І він здав її в оренду «Міжнародному клубові».

Як свідчить назва, орендар цілком пристойний. А якщо додати, що «Міжнародний клуб» той засновано для вчених, громадських діячів та митців з різних країн, то про маркіза можна сказати, що він зробив цілком прогресивний вчинок.

Але незабаром виявилося, що до того «Міжнародного клубу» сунуть не діячі, вчені та митці, а картярі, сутенери та повії. З'ясувалося, що «Міжнародний клуб» — це добре замасковане нічне кубло азартних ігор і розпусти. І за моральні збитки маркіз має добрі прибутки.

Стався скандал. Проте маркіз не дуже нервує. Бо ж «президентом» фіктивного клубу, тобто головним акціонером веселого закладу, виявився — хто б ви думали? Генерал італійської поліції Уго Лука, а йому, як кажуть, і карти в руки.

ВІРНО, ХОЧ І З ЗАПІЗНЕННЯМ

Голова комісії в закордонних справах сенату США Уїльям Фулбрайт узяв на себе ще й обов'язки новорічного віщуна. Він підсумував діяльність своїх співвітчизників у Південному В'єтнамі, Домініканській республіці та в інших віддалених місцях земної кулі і склав своєрідний прогноз на Новий, 1966 рік. Дуже короткий прогноз. Уїльям Фулбрайт зумів укласти його в одне речення:

«Сполучені Штати стали на вірний шлях, щоб уже в наступному році остаточно здобути славу найреакційнішої країни світу».

Видно, голова сенатської комісії пророкує за правилом: краще пізно, ніж ніколи. Бо американські реакціонери давно вже зажили тієї слави.

ОСТАННІ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

З ДУРНОЇ ГОЛОВИ

Ватажок американської фашистської організації в Каліфорнії, якийсь куклускланівський «маг» Д. Солсбері зробив сенсаційне викриття. Він дізнався, що десь в околицях Лос-Анжелоса підступні комуністичні змовники вчиняють над довірливими громадянами Сполучених Штатів жахливі операції...

До того ж оті змовники хапають не першого-ліпшого перехожого, а найвідданіших американській демократії громадян США. Хапають, значить, затягують у свою потайну клініку, а там вилучають з мозку нещасних жертв їхні благородні американські переконання і замінюють їх комуністичними ідеями. Жах!

Д. Солсбері навіть знає, яким робом змовники заганяють у демократичні американські голови оті комуністичні ідеї. Через ніс, за допомогою спеціально вигаданого хірургічного приладдя...

Звичайно, куклускланівський ватажок закликає накинутися на всіх, і то не лише на комуністів, а й на тих, хто може стати комуністом.

Не знаємо, чи піддавався колись сам Д. Солсбері якимсь хірургічним операціям, чи, може, він такий зроду. У всякому разі з головою в нього, видно, таки не все гаразд.

ГОСПОДУ БОГУ... ПОТАНЦЮЄМО!

Здавна існує в Бразілії католицький орден «Сестер Христа». Черниці з цього ордену раніше наставляли бразільських жінок на шлях праведний у звичайний спосіб: читали їм проповіді та псалми наспівували. А тепер інші часи настали, і «сестри Христові» модернізували свою діяльність, наблизили її, так би мовити, до сучасності.

Тепер черниць супроводжує щось на зразок маленького джазу. Псалми співаються по-новому — в ритмі популярного в Бразілії танцю самбо. Навіть танцювати під такі псалми можна!

А в проповідях прославляють господа-бога під звуки ударних інструментів і завивання саксофону.

Модернізовані черниці мають успіх. Вони навіть виступають по радіо і телебаченню, а одна фірма встигла вже випустити у продаж нові пластинки із записами цього дивного божого ансамблю. Одне погано: черниці скаржаться, що паства на їхніх проповідях охоче танцює під псалми з джазом, але при цьому не виявляє належної побожності.

МЕНЮ З КОМЕНТАРЯМИ

На меню ресторану при готелі «Герцог» в Байрейті (ФРН) можна прочитати таке: «Снідаючи в нашому ресторані, ви берете участь у сплаті податків: на пиво, на горілку, на сіль, на страви, на каву, на чай, на безалкогольні напої, на цукор, на сірники, на підприємство, на заробітну плату, на оборот з капіталу, на страхування. З того, що залишається у нас, ми платимо нашим постачальникам, а з того, що залишається вже після цих витрат, живемо самі. Але ми не втрачаємо гарного настрою і вітаємо Вас у нашому готелі!»

Цей коментар до меню коментарів не потребує.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ПАРАШУТ

Два чоловіки летіли літаком. Через деякий час один з них підвівся і, підійшовши до виходу, сказав товаришеві:

— Ну, будь здоров, я тут виходжу!..

— А ти взяв парашут?

— Не треба.

— Як не треба, хіба ти не бачиш, який там дощ?..

МІЖ ЖЕБРАКАМИ

— Дивись, дивись! Що це трапилось з Чопур Ісханом? Бігає як навіжений!..

— Не лови гав, Самі! Не забувай, що ти сліпий!

СЕРЕД УВ'ЯЗНЕНИХ

— Мене засудили на 99 років! А тебе?

— На 75 років!

— Тоді займай нари біля дверей. Ти ж вийдеш раніше від мене.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Новорічне конфетті

ДОН-ЖЕНИЛО

Із Морозом-дідом мило
Позмагатись може Юрочка,
Бо у цього дон-женила
Кожен рік — нова «снігурочка».

ЦИТАТНИК НА СВЯТІ

Вже Новий рік давно настав
І розійшлися гості спати,
Коли з'явився він: шукав
Для тоста в класиків цитати!

«ЧРЕВОУГОДНИК»

Він куса собі лікті: — Діла!
Він зітхає крізь сльози: — Нещастя!
Дуже ніч новорічна мала:
У знайомих всіх випить не вдасться!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

Мал. БЕ-ША

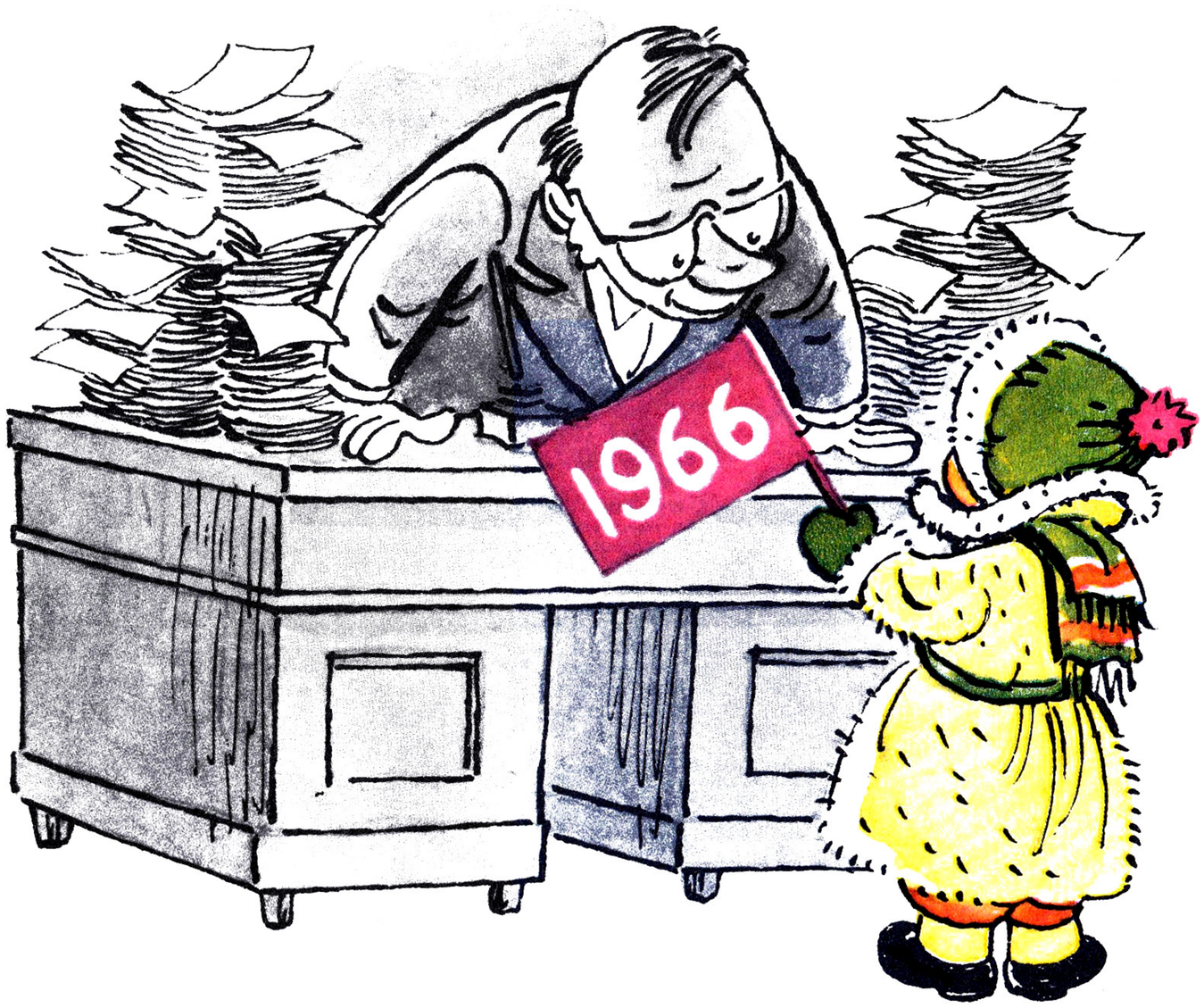

— А ти принеси довідку, що ти дійсно Новий рік.

Цікаво знати, що...

...в місті Лебедині, Сумської області, до дерев поприбивано покажчики «вокзал», «городок», а також покажчики зупинок міського транспорту. Але в цій галузі ще не все зроблено. Приміром, заклик «Піонери і школярі! Будьте першими у справі збереження насаджень» прибито не до дуба чи ясеня, а до стіни школи № 5. Треба сподіватися, що у новому році цей явний недолік буде виправлено. Дітей слід виховувати на наочних прикладах.

* * *

...з Драбова, Черкаської області, у Київ П. Авраменко відправив у липні рекомендованого листа. Але не це цікаво, а те, що лист і досі не дійшов. Найцікавіше ж — це відповідь заступника начальника Черкаського обласного управління зв'язку т. Федоренка. Він написав, що шукати листа не буде, бо порядок у них такий, що однаково не знайдеш. Отже, тепер єдина надія на діда Мороза. Може, в його мішку новорічних подарунків знайдеться й липневий рекомендований лист.

* * *

...з Лубен до Полтави женуть вантажні машини з панелями для житлового будівництва. А з Полтави у Лубни з тією ж метою теж женуть машини з панелями. На витрати, що пішли на ці зустрічні рейси, певно, можна було б посадити за новорічний стіл усіх будівельників-полтавчан і будівельників-лубенчан.

ОЙ, ЖАЛЬ, ЖАЛЬ...

Про роботу працівників Чернігівської обласної контори «Укроптбакалія» не писати, а співати хочеться: Ой, їздили та возилися...

А працівники «Укроптбакалії» справді возяться з цукром, який виробляє Бобровицький цукрозавод. З Бобровиці вагонами його возять у Чернігів, а з Чернігова — в Козелець, 200 з гаком кілометрів ганяють солодкий пісок по залізниці, аж поки йому від їзди тої гірко стає. А між тим, від Бобровиці до Козельця всього 70 кілометрів шосейного шляху.

Але працівників «Укроптбакалії» гонки на такій короткій відстані не влаштовують. Їм для розгону більший розмах потрібен! А що робити, коли для розгону не вистачає території? Коли, скажімо, є наряд на цукор для Бобровицької райспоживспілки, від якої до Бобровицького цукрозаводу — рукою подати?

Становище, прямо скажемо, скрутне. Але — не безвихідне.

Думали, думали працівники Чернігівської контори «Укроптбакалії» і, нарешті, придумали: з Бобровицького заводу завезли цукор до Чернігова, а з Чернігова, вагоном № 2339392, відправили його назад в Бобровицю.

А щоб залізничники не пронюхали і не заволали про зустрічні перевезення, у накладній було зазначено, що у вагон завантажено консерви.

Покотився той вагон із Чернігова, а на станцію призначення вже летить телеграма: «ніяких консервів не шукайте, у вагоні — один тільки цукор».

Хитро, мудро і, головне, — невеликим коштом... Бо ніхто за ці безглузді перевезення і копійки з власної кишені не виклав.

ЗАЗИМКО,
вантажний касир.

Станція Бобровиця.

ЗАГАДКОВА КАРТИНКА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Де сидітиме начальник управління?

ДРУЖНІ ШАРЖІ А. АРУТЮНЯНЦА

Борис Миколайович ЛЯТОШИНСЬКИЙ,

заслужений діяч мистецтв, композитор, професор Київської консерваторії, автор опер «Щорс», «Золотий обруч» та багатьох симфоній, хорів, ка тат.

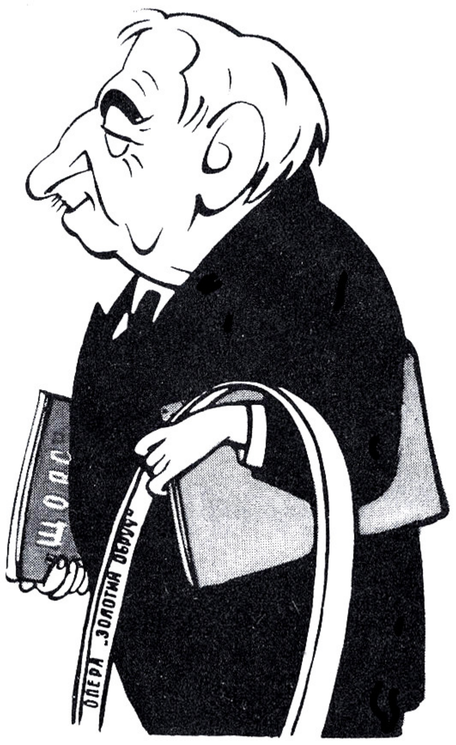

Є чим похвалитись чоловіку!
Має і продукцію велику,
І, крім того, скоро вже піввіку
Автор «Золотого обруча»
З музикою молодь обруча.

Олексій КОЛОМІЄЦЬ,

драматург, автор відомої комедії «Фараони».

Приніс в театр Олекса сміх
І пам'ятник собі воздвиг.
Подейкують — не на віки...
Були б розпродані квитки!

РОЗМОВА З ЗАПОРІЗЬКИМ ДУБОМ

Жолуді з «Запорізького дуба» у великій кількості вивозились в Італію і Францію для вирощування дубів. У долинах рік По і Сени і зараз красуються стрункі, могутні сини й онуки «Запорізького дуба».

Л. ЛЕОНОВ. «Російський ліс».

За сімсотрічним «Запорізьким дубом» немає ніякого догляду: ні обрізка, ні зачистка гілок, ні обприскування отрутохімікатами не провадяться. Міськвиконком зобов'язав керуючого трестом зеленого будівництва т. Хлопка забезпечити догляд за дубом, але і досі нічого не зроблено.

(З листів до редакції).

— Говорять, ти бачив Богдана?
— Так!
— І тих, що писали султану?
— Ще б пак!
— І батька Сірка — отамана?
— Ще й як!
Та що там Богдан і Сірко —
Могутність — в гілках моїх
дужих!..

— А бачив таких, як Хлопко,
Колись запорожців байдужих?

І дуб сумовито мені
Промовив у відповідь: «Ні!».

К. ЮР.

У ПОШУКАХ „МИЙДОДІРА"

Я йшов однією з центральних вулиць Івано-Франківська і думав. «Як це гарно, що в цьому сухопутному прикарпатському місті зробили таке чудове озеро, а на водоймах старого парку розвели чимале сімейство лебедів! Як це добре, що нарешті спорудили тут височезну телевізійну вишку, а в ресторанах готують смачні страви!» І ще думав я і радів з того, що комета, яка летіла до сонця, слава богу, обминула наше світило, а то, хтозна, що б з того вийшло.

І от саме на цьому місці думки мої були безцеремонно обірвані схлипуванням і голосним плачем:

— Мий-до-о-ді-ра хо-о-очу! Мий-до-о-діра!

— Цить, бо як диркну! — пролунав поруч сердитий жіночий голос. — Що я з себе зроблю того Мийдодіра?

Обернувшись, я побачив рожевощокого заплаканого хлопчика, а поруч — знервовану молоду жінку. Мені страшенно захотілося втішити малюка і заспокоїти його маму.

— Значить, уже виріс синок, коли книжку просить, — якнайлагідніше звернувся я до жінки. — Купіть йому «Мийдодіра»! Копієчне діло.

— Не в копійках справа, — кинула жінка, — а в тому, де купити? Де, я вас питаю? Ніде! Він мені вже душу висотав.

— А як же це так виходить, що в такому великому місті та не можна знайти такої невеличкої книжечки?

— Поцікавтесь у них, у тих, хто відає книжковою торгівлею, — кинула у відповідь молода жінка.

Так славнозвісний герой казки Корнія Чуковського привів мене до облкниготоргу і віч-на-віч звів з Олександром Олександровичем Козіним, котрий обіймає тут посаду заступника директора, а заодне й начальника торговельного відділу.

Але, перш ніж розпочати бесіду, я уважно вивчив зміст кількох плакатів, що висіли на стінах кімнати.

«Книгу читай — розуму набирай» — закликав один плакат.

«Книги — морська глибина: хто в них пірне аж до дна, той, хоч і труду мав досить, дивнії перли виносить» — мудро вчив інший.

На видному місці полум'яніють і слова Т. Г. Шевченка: «Учітеся, брати мої, думайте, читайте!»

— Читаєте? — питаю у т. Козіна.

— По змозі, — скромна відповідь.

— Думаєте? — добиваюсь.

— Ну, аякже! Біля книжок же сидимо. Треба часом і подумати.

— Це добре, — кажу. — То, може, підемо по книжкових магазинах та проміряємо оту «морську глибину», про яку Іван Франко так влучно сказав?

Пішли. Але глибоко в море книг так і не заглибились. У першому ж магазині на мілину сіли.

Піщана коса почалася з магазину № 2, біля якого облкниготорг розташований.

— Яких книжок у вас нема? — звертаюсь до завідуючого магазином т. Коляскіна.

— Це буде довгий список, чоловіче, — з смутком у голосі каже Василь Петрович. — Краще питайте, що вас цікавить.

— Лев Толстой? — починаю з класики.

— Жодного твору!

— Чехов?

— В цьому році й не бачили.

— Маяковський?

— Нема!

Бачу, що всього не вміщу в голові, беруся записувати. Список, справді, виходить довгий. Творів О. Кобилянської нема, Л. Українки є лише «Досвітні вогні», І. Тургенєва — лише «Отцы и дети». І пішло, і пішло.

Бродили ми з т. Козіним по книжкових магазинах, «опорних» і звичайних, та так нічого втішного і не побачили. Виявляється, і з свічкою не знайдеш у місті творів М. Шолохова, О. Твардовського, О. Гончара, М. Рильського, М. Бажана, В. Сосюри.

— Як же відносно отого «Учітеся, брати мої»? — питаю Олександра Олександровича.

— Тугувато, значить, — визнає т. Козін.

— А відносно «думайте»?

— Думаємо. На місці, значить, думаємо, а там, у Києві, в «Укркниготорзі» до нашої думки не прислухаються, — каже Олександр Олександрович. — Замовляємо, просимо, а нам не дають. Роками не дають потрібних книг.

Крити нічим. Причини об'єктивні. Дорослі, начитані люди, може, й зрозуміють таке пояснення, може, навіть поспівчувають івано-франківським книготоргівцям.

А чим же можна втішити отого заплаканого хлопчика, який уже з ніг збився, шукаючи казкового «Мийдодіра», і все даремно! Хіба нехай мати прочитає хлопчикові оцю сумну казку. Тоді й він зрозуміє все і витре сльози з дитячого обличчя.

Ів. СОЧИВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

м. Івано-Франківськ.

ПИТИ ЧИ НЕ ПИТИ...

(МОНОЛОГ ОПТИМІСТА)

Скажіть: хто в наш час не п'є? Ну, хто? Він не п'є? Га-га-га! Той не п'є? Ги-ги-ги! Ви не п'єте? Гу-гу-гу! Я не п'ю? Вигадаєте таке. Та й чого вартий той, хто не п'є горілки? Що він розуміє? Що він бачить? На кого він схожий?.. А коли хильнеш, то й живеться цікавіше, і ходиться впевненіше. Земля під тобою хитається, будинки танцюють, небо крутиться, як парасоля, а ти йдеш рівно-рівно, не похитнешся...

Ось копирсає ногами, як новонароджений на цераті, вибачте на слові, чоловік. Хто він? Віктор Павлович Жук. Водив колись автомашини у Запорізькій автоколоні 21—97. Тепер водять його. І то частенько. О! О! Чуєте? «Сигналить». Аж вікна у витверезнику деренчать. Ще більше буде «сигналити» завтра, коли доведеться за купіль та за пелюшки платити. Буде згадувати дружину, дітей, буде говорити про свої батьківські обов'язки. А якби з нього не брали сім п'ятдесят за кожний сеанс відсвіжування у витверезнику, хіба згадав би?

Або погляньте на цей експонат. Величають його Губком Миколою Миколайовичем. Сміється. Гладить себе по висмоктаних «зеленим змієм» і розписаних найрізноманітнішими нашкірними написами грудях. Задоволений. Муркоче. А чому? Вдома він на пухових перинах так задоволено не воркує. Вчора зробив титанічну роботу: побив усі горшки, потрощив вікна і двері, хотів поламати сокиру на жінці, але не наздогнав. Нічого. Завтра вона сама прийде. Принесе гроші і буде кричати: «П'явка ти! Кров з мене та з дітей висмоктуєш! Останні копійки пропиваєш». Аякже. Котра жінка не кричить!

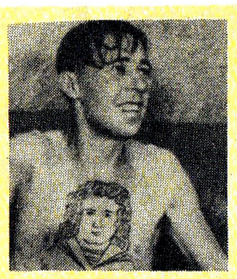

Тому найкраще пити разом з жінкою, і у витверезник потрапляти разом з жінкою. Бажано з своєю. А якщо залишив свою, то можна з чужою. Так, як Феодосій Михайлович Щеколдін із Беллою Георгіївною Шкінєвою. Самодіяльні артисти. Приїжджають у Запоріжжя на «гастролі» з Донецької області. Дебютують по всіх забігайлівках. Закінчують «гастролі» не під гарячі оплески, а під холодним душем... Ось вони виводять дуетом: «Гей! Гуляю я-а-а! Гуляю я-а-а!». Хто це їм говорить: «Гуляйте, та міру знайте»? Та це Григорій Михайлович Жерноклєєв. Сам міри не знає. П'є, де попало, як попало і що попало. Зате дуже смирний і тихий. Найприємніше себе почуває в калюжах. А не вип'є — буянить. Нерви розгулюються. Тож чому не випити, щоб спокійним бути?

А ви доводите, що випивка шкодить. Кому шкодить? Йому шкодить? Ха-ха-ха! Тому шкодить? Хи-хи-хи! Мені шкодить? Хі-хі-хі...

Монолог записав спец. кор. Перця
Є. ДУДАР.

м. Запоріжжя.

НАРОДНІ усмішки

ПАНСЬКА ЇЖА

Один пан любив таку їжу, щоб довго можна було її жувати. Що не зварять, пан відразу проковтне і лає кухаря. От він і придумав: взяв одного разу в пастуха Оверка постіл, намочив його, засмажив і подав панові. Жував ту страву пан аж до обіду.

— Ану скажи, як цю нову їжу називають? Вона мені сподобалась.

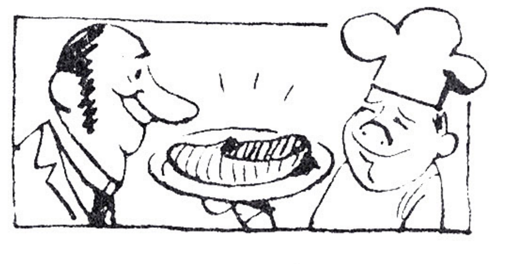

— Оверкус постілус, пане!

— Так готуй цей постілус на вечір, пани з'їдуться.

— Мені не важко зготувати, а де постолів стільки взяти, — відповів кухар.

Повідомив Ф. І. НИКИФОРЧУК
з с. Михайлівки, Ананьївського
району, Одеської області.

ЩОБ НЕ ЗДОХЛО

Добре хазяйнують чоловік з жінкою. І корівчину тримають, і свинку, і гусочок. Та захотілося жінці свинячого м'яса.

— Хочу свинячого м'яса! — набридає вона чоловікові.

— Почекай трохи, — каже чоловік. — Ось скоро Новий рік, заколемо свинку. Будеш тоді їсти, скільки захочеш.

— Ага! Чекай! А що, коли до Нового року свинка здохне?..

Подала Г. ВОЛКОВА
із ст. Менчугове,
Старобешівського району,
Донецької області.

МАСКАРАД

За кілька годин до зустрічі Нового року в автобус увійшов літній чоловік. Він оглянувся і крикнув:

— Подивіться на цю чорняву з довгим волоссям і в штанях. Можна подумати, що то хлопець! Ги-ги-ги!

— Безумовно, — відповів сердито другий чоловік, підстрижений під «польку», — це мій син. Що тут смішного?

— Ах, пробачте, — сказав чоловік. — Я не знав, що ви його батько!

— Нічого подібного, я його мати!..

— Маскарад якийсь! — буркнув чоловік і вискочив з автобуса.

Подав Ів. ГРИГОРЕНКО
з м. Ужгорода.

У СУДІ

Суддя: — Скажу вам одверто, що тільки алкоголь є основною причиною вашого злочину.

Підсудний: — А я ж вам і говорив, що я зовсім не винен.

Записав М. КРИСЬКІВ
з села Добрівляни,
Стрийського району,
Львівської області.

А ЯК НЕ ПРИЙДЕ

— Іванку! — звернувся батько до малолітнього сина. — Ти б умився, сьогодні Новий рік, може, дядько прийде в гості.

— А як не прийде, — відповів син, — буду цілий день ходити умитий?

Записав В. БОНДАРЕНКО
з с. Розівки, Куйбишевського
району Запорізької області.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Було це давно. В одному селі жив чоловік, який часто пив. Якось під Новий рік, не маючи грошей на горілку, він узяв вдома мішок жита і поніс на базар продавати. Дружина наздогнала його і кричить на весь базар:

— Ось, візьми карбованець і віддай жито.

— Дивіться, люди добрі! — гукає чоловік. — Яка дурна! Хоче за карбованець мішок жита купити.

Подав Л. П. ГАРЯЧИЙ
з Калинівки,
Вінницької області.

ПОЖАЛІЛИ

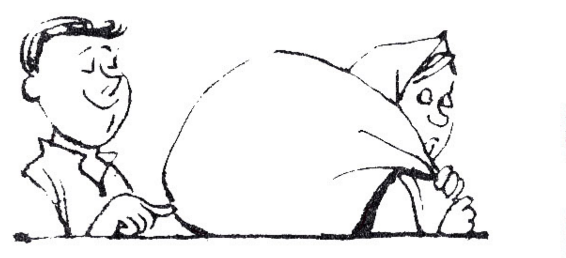

Батько і син були дуже ледачі. Одного разу лежать вони і дивляться, як мати носить великі лантухи. Батько і каже:

— Не бери, Одарко, багато, бо не закинеш собі на плечі.

А син на те:

— Нічого, мамо, беріть, я піддам.

Повідомив В. КОРНІЙЧУК
з с. Жовтневе, Славутського
району на Хмельниччині.

ЗИМОВІ КАРТИНКИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

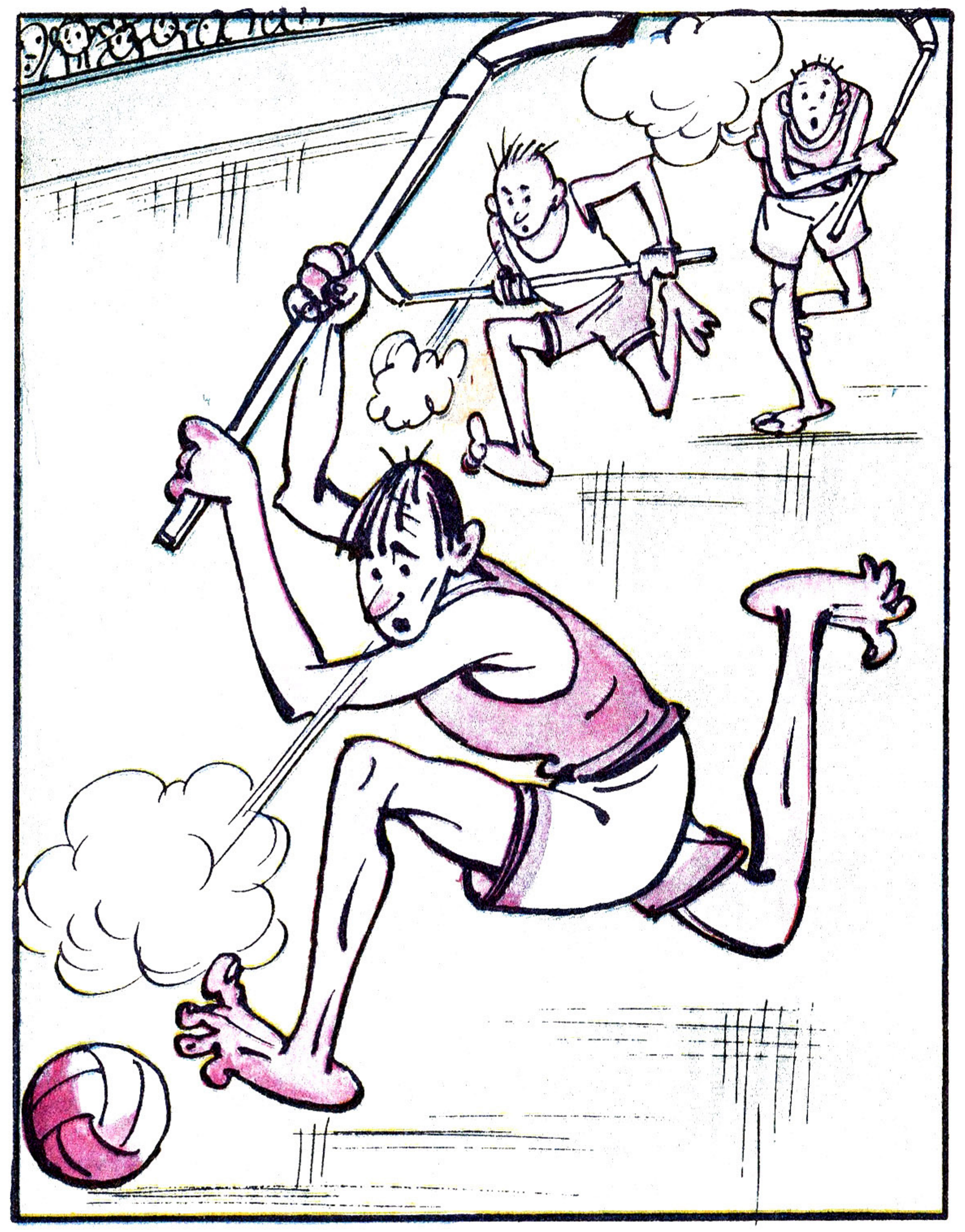

Який вигляд мали б хокеїсти, якби вони готувалися до зими за звичкою деяких господарників.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова Ружинського міжколгоспбуду А. Т. Горшков дуже любив «справну цифру». Він виколупував її із стелі, висмоктував з пальця, видобував з дна чорнильниці. Добутою цифрою він прикрашав свої плани і звіти, і вони завжди були в нього в повному ажурі.

Роботу А. Т. Горшкова було описано в листі до редакції. А ми познайомили з тим листом прокуратуру Житомирської області. І ось що сталося після того знайомства.

По партійній лінії — А. Т. Горшкова за незаконні приписки виключено з членів КПРС.

По службовій лінії — знято з роботи.

А по лінії кримінальній — А. Т. Горшкова готуються посадити на лаву підсудних.

ТПРУ-У-У, БЕССІ!

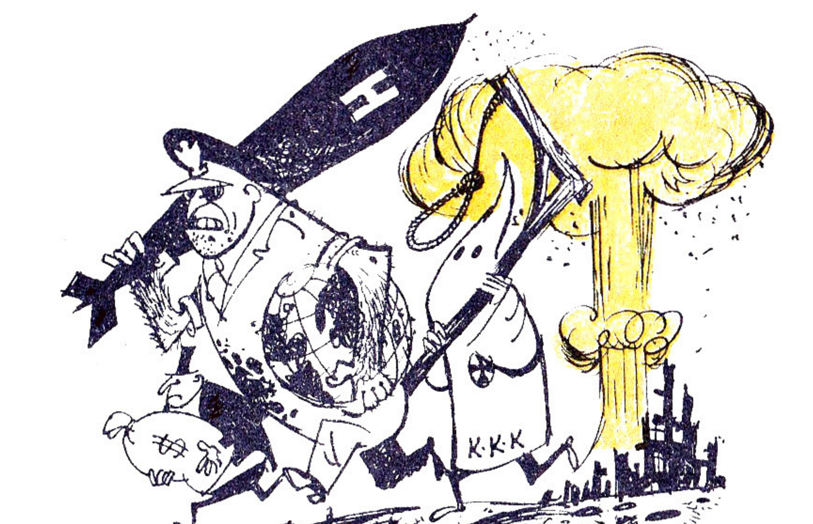

Поль Ревір (Paul Revera, 1735—1818) — американський гравер і патріот, активний учасник Американської революції, один з лідерів «Бостонської чайної забави», коли колоністи, відмовляючись платити англійським колонізаторам надмірний податок, викинули чай у море. З того й почалась революція за незалежність 13-х англійських колоній в Америці. Найбільш уславленим подвигом того часу була нічна поїздка Поля Ревіра з Чарльзтона до Лексінгтона з метою сповістити інших американських патріотів про наступ британських військ.

У 1924 році своєрідний американський сатирик Роберт Бенчлі написав невеличкий, але дуже гострий фейлетон про цю нічну поїздку під заголовком «Уа!» Нещодавно його син Натаніель опублікував збірку сатири свого батька, додаючи до «Уа!» таку анотацію: «Це було написано 1924 року, коли посміх ще не вважався нелояльністю».

Хто знає, чи сьогодні Роберт Бенчлі, якби жив, не сидів би за свої «посміхи» в якійсь американській буцигарні.

Отже, з апологією Робертові Бенчлі, це щось на зразок «продовження».

* * *

Поль Ревір скочив на свою струнку, бистру кобилу і наказав:

— Бессі, в дорогу! Та скоро! Якнайскоріше! Час тепер гарячий! Мушу сповістити інших патріотів про наступ військ наших зненавиджених колонізаторів, що хочуть нас покарати і ще більш поневолити. Скоро, Бессі!

Історична їзда тривала дві ночі, 18 і 19 квітня 1775 року. Поль Ревір і його Бессі, яка майже розуміла свого хазяїна, буквально летіли. Ревір зупинявся в кожній місцевості, сповіщав, перестерігав і заклинав:

— До зброї, патріоти! До зброї! Наступає ворог. Георг III послав проти нас своє військо, щоб нас провчити, здушити і ще тугіше зашморгнути ярмо неволі на нашій шиї. До зброї, патріоти, — за нашу волю і незалежність, за вільне життя наших дітей і внуків, за вільне і щасливе життя майбутніх американських поколінь! Ми переможемо!

І всюди патріоти з ентузіазмом відповідали:

— До зброї! Ми переможемо!

Колись ця їзда Поля Ревіра стане і легендарною, і легендою, буде записана в історії боротьби американських колоністів за свою свободу і незалежність як один з великих патріотичних подвигів. Колись Лонгфелло напише про неї епічну поему. Колись на цій легенді будуть наживатись і грабіжники чужого добра, і спекулянти. Колись фальшиві патріоти будуть використовувати цей подвиг для брудних і ганебних цілей...

Але Поль Ревір, поспішаючи з місцевості до місцевості, про це не знав. Він намагався заглянути в майбутнє. Якою буде його дорога революційна республіка після перемоги? Якою вона буде за 37, 100, 150 років? Якою вона буде і як будуть жити американці в 1965 році?

Перед очима Поля Ревіра поставали картини за картинами.

Він бачить Джорджа Вашінгтона на чолі погано озброєної, голодної, в лахміттях, але героїчної армії. Він бачить неймовірні подвиги месників народу — партизанів. Нарешті, перед очима постає велична картина повної перемоги.

Серце Поля Ревіра радіє.

Картини змінюються. Батьки революції пишуть Конституцію. З колоній створюються Сполучені Штати Америки. Революція утверджується.

Але що це?

1812 рік. Збройні сили США під командуванням гранично некомпетентних генералів нападають на Канаду. Це мала б бути «друга американська революція». Агресія — провалилась, американські війська терплять поразку за поразкою.

Поль Ревір розуміє напад на чужу країну, хоч і англійську ще колонію, в іншому смислі. Так скоро після революції за свободу і незалежність 13-х колоній, думає він, в правителів США вже народився зажерливий апетит на чуже добро? Чи мало їм своєї землі?

Патріот Ревір немов чує хижацьку «філософію»: «Ми, правителі Сполучених Штатів Америки, самим богом обрані поширювати нашу свободу і демократію на інші народи, на весь світ. Якщо вони, ті інші народи, не приймуть їх добровільно хоч, може, й під шантажем, то ми нашу свободу і демократію, як ми їх розуміємо, запхаємо їм у горла багнетами».

Ця вовча «філософія» потрясає Ревіра немов лихоманка.

З'являються інші картини майбутнього США.

Мету північних штатів і президента Лінкольна в громадянській війні — скасувати рабство і зберегти єдність республіки — Ревір схвалює. Проте його вражає розгул спекуляції — такої дикої і розгнузданої, якої, мабуть, в історії ще ніколи не було: просто бандити наживаються на крові і поті народу як північних, так і південних штатів.

«Чи це початок великої історичної ганьби?» — запитує себе Ревір.

Як на екрані, з'являються інші картини. І всі вони — препогані.

Мета в громадянській війні не була завершена — негри залишаються безправними, дискримінованими, репресованими, бідними і після перемоги, і більш як сто років після революції. Ревір бачить картини боротьби негрів за рівні права. Він також бачить: «білі», розширюючи свою імперію, знищують індіанські племена, женуть їх з їхніх земель, заганяють в резервації. Вони нападають на Мексіку, загарбують Техас і Каліфорнію. Проти Куби і Панами вони застосовують «великий кийок» — окупують їх. Загарбують далекі Філіппіни, «неситим оком» зазирають за край світу, «чи нема країни, щоб загарбать і з собою взять у домовину».

А вдома? Панують неправда і несправедливість. Відкриті і «законні» грабунки. Барони-грабіжники, не гребуючи ніякими засобами, аж до масового вбивства, нагромаджують казкові багатства. Всюди панує здирство, а його жертва — народ колись революційної республіки.

Ревір спльовує.

Перша і друга світові війни — і знову зажерливі акули наживаються на смерті простих американських хлопців, на крові і поті всього народу. Величезні і безконтрольні монополістичні імперії контролюють всю економіку республіки.

Хіросіму, Нагасакі знищує атомний вогонь. Та це, думає Ревір, геноцид — найтяжчий злочин проти всього людства.

Вдома — політикани і гангстери створюють «єдиний фронт»: не можна розрізняти, хто політикан, а хто гангстер, часто в одній особі і один, і другий. По містах — величезні райони трущобів. Поль Ревір бачить, що не одна п'ята частина, а половина народу республіки живе в нестатках, що перманентна армія безробітних постійно зростає.

Поль Ревір заплющує очі. Але чує дику пропаганду паліїв холодної війни. Він розкриває очі і бачить, як Джон Фостер Даллес танцює на грані гарячої війни.

Корея. Після неї — найжорстокіша, варварська агресія проти всього народу далекого В'єтнаму, який народові США ніколи ніякої кривди не зробив.

На базі в м. Да-Нанг виступає американський генерал. Ревір чує:

— Американці — будьте гордими і безстрашними. Ви тут знаходитесь з благородною місією — захищати від комуністів свободу, демократію і незалежність Південного В'єтнаму. Пам'ятайте історичний приклад славетного американського патріота Поля Ревіра. В інтересах нації він не пошкодував би пожертвувати своїм життям. З ворогом будьте нещадними! Якщо ви знищите 100 цивільних, серед них жінок, дітей і стариків, але серед них буде тільки один в'єтконг, то це о-кей...

Поль Ревір затуляє вуха. Але він бачить, як ультраправі вбивають президента Джона Фіцджеральда Кеннеді в Далласі.

В особі нового президента він бачить жорстоку людину, можливо, — найжорстокішого президента в історії США.

«Чому? Чому?» — запитує Ревір себе.

І сам собі відповідає:

«Ні — це не моя революційна республіка. Її замінила агресивна, контрреволюційна імперія. Вона підтримує найпідліші, найчорніші, найбільш реакційні групи у світі. Вона здушує під лозунгом боротьби проти комунізму всюди, де тільки може, таку революцію, яка породила мою республіку. Її хижі керівники, які не мають ніякої схожості з основоположниками республіки, хотіли б запанувати над усім світом — або спалити його в ядерному вогні. Ні — це не моя республіка!

— Тпру-у-у, Бессі! — наказує Поль Ревір.— Назад, до стайні!».

Микита ВІШТА.

Торонто (Канада).

Друже Перче!

В Ялті, на самісінькій набережній, є годинникова майстерня. Нічого смішного в цьому, звичайно, немає. І не для сміху це я тобі пишу, а для інформації. Може, доведеться тобі під Новий рік опинитися в Ялті, то в тій майстерні не здумай ремонтувати годинника — Новий рік прозіваєш.

Здав я туди на ремонт годинника. Клац-клац, в касу 3 карбованці 72 копійки — годинник за добу нагнав годину. Знову я у майстерні. Чик-чик, і годинник почав відставати на стільки ж за добу. Я — до майстра: вимагаю книгу скарг і прізвище його запитую. Каже: «Прізвище моє Коришков». А годинник взагалі зупинився. Я — в контору майстерні (міститься вона по вул. Комуністичній, 4) зі скаргою на Коришкова. Начальник цеху тов. Уваров мене заспокоїв: «Немає у нас ніякого Коришкова, то Мармаліді!»

От він, виявляється, який Мармаліді: мало того, що бракороб, він ще й жартівник. Йому весело. А мені не дуже. Годинник стоїть. Новий рік зустрічатиму по будильнику.

А. КАСЬЯН.

Так уже ведеться: Новий рік жартами зустрічати.

Щоправда, дивувати знайомих бенгальськими вогнями та хлопавкою з конфетті — вже не оригінально. Чи не краще жартувати так. Гостю, який прийде привітати вас з Новим роком, запропонувати звичайний стілець. Звичайний на вигляд. Але кріплений стяжками, що їх виробляє київський завод «Метиз». Стілець негайно ж розвалиться. І гість опиниться на підлозі. Сміху буде!

Дуже просимо тебе, Перче, поцікався, якими стяжками скріплені стільці, на яких сидять бракороби. Невже їхнього ж виробництва? Тоді цікаво, як це їм вдається всидіти на них?

В. ЗУБЕНКО,
інженер-економіст.
Чернівецька область.

Знявши шапки, ми назавжди прощаємося з 1965 роком. Прощаємося з гіркотою і сумом на душі. Відходячи в минуле, Старий рік, видно, ненароком прихопив з собою і золоті слова обіцянки начальника пересувної механізованої колони т. Шаніна: побудувати в нашому радгоспі «Таврійський» аж два житлових будинки.

Сорок вісім квартир! 48 новосіль мало бути справлено на Новий рік!

А воно, бач, як: і рік 1965-й пішов у небуття, і гарячі запевнення будівельників пішли туди ж. Тільки сиротами стоять цегляні коробки, зяючи чорними зіницями вікон.

Тепер у нас одна турбота: чи не забуде т. Шанін, піднімаючи новорічний тост, повторити (до речі, втретє!) свої палкі обіцянки?

На всякий випадок, дорогий Перче, нагадай йому про це. А заодно нагадай т. Шаніну й оту приказку про пана, що обіцяв кожух дати.

С. СОП'ЯНИЧЕНКО,
голова групи сприяння партдержконтролю радгоспу «Таврійський».

Хочемо на твоїх сторінках висловити щиру подяку діду Морозу за його подарунок нам, мешканцям міста Ватутіна та села Юрківки. Він за одну ніч сотворив те, чого протягом трьох років не могли зробити керівники обох наших населених пунктів. Три роки воловодяться вони з місточком через річку Шполку, що протікає поміж Юрківкою та Ватутіним, і ніяк не доведуть його до ладу. А старий-престарий дід Мороз протягом однієї зимової ночі влаштував нам перехід, і тепер ні учням, що вчаться у Ватутіні, ні дорослим, що там працюють, вже не треба робити гак у 5 кілометрів, щоб дістатися туди.

Дякуючи за це, Перче, сердечному дідові, ми б хотіли знати, чи не згодився б він перейти з сезонної роботи на постійну і звалити на свої старечі плечі всі обов'язки по обслуговуванню жителів наших двох населених пунктів, звільнивши від цього місцевих керівників.

П. ЛИСЕНКО,
диспетчер колгоспу ім. Ватутіна.
Звенигородський район,
Черкаської області.

Ми більш, ніж впевнені, що найоригінальніший новорічний подарунок одержимо ми. Сам посуди, рівно рік тому наш радгосп «Червоний Крим», Красногвардійського району, здав у ремонт машину Пришибському ремзаводові на Запоріжжі. Протягом року ми регулярно писали, нам регулярно відповідали: машина ремонтується.

Ми тоді ще й не догадувалися, що дирекція Пришибського заводу готує нам сюрприз. Новорічний: щойно стукне рік, машину буде відремонтовано. Правда, сигналу про це ще не чути. Але ми певні, якщо ти, Перче, привітаєш дирекцію авторемзаводу з цим досягненням, ми обов'язково будемо мати новорічний сюрприз.

В. ЧУМАЧЕНКО, директор радгоспу.
А. БРАБЕЦЬ, секретар партійної організації.
Н. ЛАЙКОВ, завідуючий гаражем.

Замовили ми на Жовтневі свята подарунки для дітей. Дяді з залізничного ресторану ст. Котовськ, які взялися потішити наших діток, надіслали подарунки з написом «Поздоровляємо із святом 1 Травня!»

І як ми їх не переконували, що поздоровлення на подарунках трохи запізнилося, вони й слухати не хотіли.

Як ти гадаєш, Перче, до Нового року ми одержимо подарунки, де наших діток поздоровлять з 8-м березня чи там стоятиме привітання з Днем рибалки?

Г. І. СИЧОВА,
член райкому профспілки працівників культури.
м. Балта,
Одеської області.

Коли жінки дома нема.

ГУМОР НАШИХ ДРУЗІВ

Без слів.

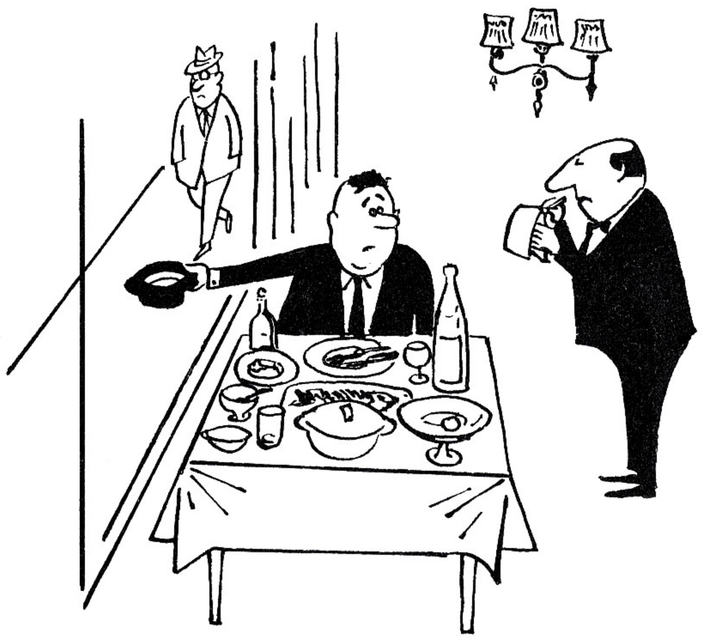

Без слів.

— Ото дерете такі гроші за півгодини роботи!?

— А щоб ви були спокійні, я можу розтягнути її на п'ять годин.

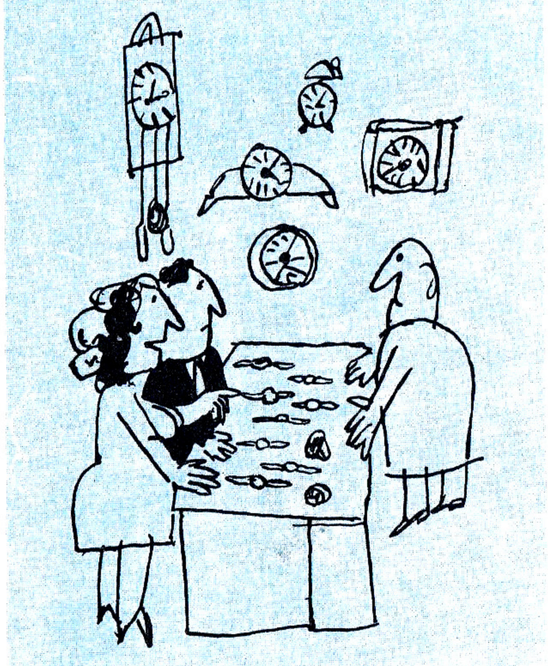

— А чи є у вас такий будильник, щоб будив тільки мого чоловіка?

— Ой, пробачте!

— Нічого, нічого. Це не ваша вина, а вина тих, котрі дбають, щоб ми всі були однакові.

МИСЛИВЦІ ЗА ДУЛЯМИ

Валентина Ачкасова раніш працювала санітаркою в першій лікарні м. Севастополя, потім продавцем у кав'ярні «Морозиво». Але ні та, ні друга робота її не приваблювала. Вона мріяла про справжнє діло — легке і грошовите. Так з'явився на світ дульопромисел.

— Ларочко, заробити хочеш? — спитала вона якось у своєї приятельки Лариси Волочай.

— Не відмовлюсь.

— Тоді шукай, любко, тих, кому потрібні квартири. Новосілля гарантую в темпі. За гроші, звичайно, — за однокімнатну квартиру — 400 карбованців, двокімнатну — 600, трикімнатну — 1000. Зрозуміла?

Ларочка зрозуміла.

Першою зробила заявку на трикімнатну квартиру помічниця кухаря тубдиспансеру Ганна Карабут. Вона спішно почала мобілізовувати свої кошти.

— Ти в мене житимеш у генеральському домі, — казала Ачкасова Ганні. — З видом на море. Вік мене пам'ятатимеш. І про сусідів своїх майбутніх теж подбай. Підшукай. Тобі ж з ними жити, а не мені. Добрі сусіди — основа твого довголіття.

І, дбаючи про своє довголіття, Карабут вибирає собі в сусіди свого кума Страшненка. Кум мчить на квартиру до Ачкасової і вручає їй 1500 карбованців.

Як з рога достатку, сипляться гроші в кишеню Ачкасової. Їх приносять: Т. Латишева, старший контролер кінотеатру «Дружба» Л. Головко, кравчиня з ательє № 4 воєнторгу Г. Нізовцева та її «майбутні сусіди» — Н. Нещирий, П. Пожилов, Л. Кузьменко і Горін.

Ачкасова дедалі обростає агентурою, преміює її за успішну реалізацію квартир: одним видає по сто карбованців, іншим — по 200.

— А де ж ордери? Коли ми одержимо квартири? — починає хвилюватися клієнтура.

— Спокійно, все буде в нормі. Заготовляємо новорічні бланки. Святкові. Урочисто вручатимемо. А квартири можете вибирати хоч зараз.

Вибирали квартири в будинках, що ремонтувалися: на вулицях Радянській, Луначарського, Частника, Патріса Лумумби, та ремонт незабаром закінчився, і старі господарі квартир повернулися додому.

— А як же ми? — знову захвилювалася клієнтура.

— Вийшла неув'язочка, — відповіла Ачкасова. — Пішли подивимося інші будинки...

Так тривало, може б, і досі, якби хтось не дізнався, що Ачкасова і раніше судилася за торгівлю дулями. Та було вже пізно. Ачкасова встигла продати чимало дуль і розтринькати велику суму грошей довірливих простачків.

Ось і вся історія про мисливців за дулями, які так і не дочекалися новорічних ордерів.

Д. ТКАЧЕНКО,
працівник редакції газети «Слава Севастополя».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колгоспниця-пенсіонерка К. І. Зайченко переїхала з Скадовська до дочки в Херсон. Слідом за нею переїхала і її пенсійна справа. І потрапила та справа в руки бюрократів, що звили собі тепле кубельце в Херсонському міськсоцзабезі.

Затіяли ті бюрократи тяганину з виплатою старій колгоспниці її законної пенсії. Тягнуть місяць. Другий. Третій. Півроку тягнуть. Але й цього їм здалося мало. Потягли вони і сьомий місяць, і восьмий, і дев'ятий. І лише на десятий виплатили жінці пенсію, і то після енергійного втручання нашого журналу.

А оце недавно завоблсоцзабезом т. Савчук одписав нам, що бюрократів з Херсонського міськсоцзабезу відзначено так: завідуючого т. Гречка за тяганину попереджено, інспекторові дільниці т. Гусар винесено догану, а т. Уварова, який затримав пенсію, з роботи знято.

ПЕРЕСТАРАЛИСЯ

«Включаючись у соціалістичне змагання, я, прибиральниця майстерні № 1, беру на себе такі конкретні зобов'язання:

1. Річний план 1965 року виконати на 110 процентів при добрій і відмінній якості продукції.

2. Утримувати в чистоті своє робоче місце і цехове приміщення. Не допускати найменшого захаращення свого робочого місця і всього приміщення.

3. Ощадливо витрачати запасні частини, матеріали, інструменти та електроенергію.

4. Дбайливо ставитись до соцвласності.

Підпис».

Таке зобов'язання висить над умивальником у майстерні № 1 Васильківського відділення «Сільгосптехніки», що на Дніпропетровщині.

Профспілкові діячі Васильківського райвідділення «Сільгосптехніки» вирішили провести новорічне засідання місцевкому в «Чайній». Голова місцевкому обвів поглядом гору закусок на столі і відкашлявся в кулак:

— Товариші! На даному етапі засідання вважаю відкритим. Сьогодні на розгляд місцевкому виноситься одне питання — організація змагання в майстерні № 1 на 1966 рік. Хто за цей порядок денний, прошу підняти чарки... Одноголосно. За ваше здоров'я на даному етапі!

Випили по першій. Закусили.

Потім за сусіднім столиком підвівся кремезний чолов'яга і, витерши долонею масні губи, розгорнув аркуш ватманського паперу.

— Ось, — гордо тицьнув він виделкою в заголовок. — Два дні над цією штукенцією потів. Дивіться: тут у мене все по пунктах та по параграфах розписано — кому змагатись, де змагатись, коли й за що змагатись. Отже, пропоную спочатку випити за те, кому змагатися.

— Та ясно кому!

— Правильно!

«Одноголосно» випили ще по одній.

— Тепер переходимо до другого питання: за що змагатися?

— За перевиконання річного плану по вимітанню на 110 процентів!

— Будьмо!

— За відмінну якість вимітання!

— Будьмо!

— За економію запчастин до віника.

— Яких запчастин?

— Чи тобі не все одно? Наливай, хлопці!

— Правильно! Вип'ємо!

...І так по всіх пунктах і по всіх параграфах.

ПРИМІТКА. Автори «пунктів і параграфів» можуть заперечити: ми мовляв, писали умови змагання для прибиральниці на тверезу голову. Це ви «Чайну» і новорічне засідання вигадали від себе.

Може бути. Але отаке «змагання», як ото наведено напочатку, можна втнути хіба що після десятої чарки...

Олекса ВУСИК.

Дніпропетровськ.

ТЕМПИ НЕ ТІ

«У м. Гуляй-Полі трапилась незвичайна подія — об'явилась безпритульна новобудова. Вірніше, це старобудова, бо їй вже стукнуло рівно п'ять років.

Старожили розповідають, що колись на місце нинішньої споруди приїжджав хтось із облспоживспілки, щось вивчав, метикував, а тоді на весь голос заявив: «Радійте, люди, ось тут у вас універмаг буде!»

—Стривайте, — вигукнуть уважні читачі, — ми це вже десь читали!

Обов'язково читали, дорогі наші читачі, і ми навіть нагадаємо вам, де ви читали ці рядки.

Читали ви їх у № 22 журналу «Перець» за минулий рік, на 9-ій сторінці, де друкувався лист мешканця Гуляй-Поля Д. Жовніренка.

Але, на превеликий жаль, цього листа так, мабуть, і не прочитали у Запорізькій облспоживспілці.

Нагадуємо, що недобудові вже не п'ять, а шість років.

Відповідь редакція сподівається одержати в новому, 1966 році.

Темпи не ті...

НЕ ВІДРЕДАГУВАЛИ

Громадянин Саврій С. Г. з міста Хмельницького обурюється, що керівники Хмельницької телеграфно-телефонної станції розглядали його заяву на встановлення телефону чотири роки і два місяці. (З вересня 1961 року по листопад 1965 р.).

Перець не поділяє обурення громадянина Саврія. Хмельницькі зв'язківці хотіли спростувати архаїчну поговірку і відредагувати її по-новому:

«Обіцяного п'ять років ждуть».

Та, бач, пороху вистачило лише на чотири роки і два місяці.

А ВІН ТЮПАЄ ПІШКИ...

Досі ми були переконані, що в наших київських широтах мешкає лише один полярник — дід Мороз. І той чомусь вперто не хоче користуватися послугами авіації, а тюпає пішки.

Плакат, вивішений на Київському елеваторі, спростовує ці переконання. Не для одного ж діда Мороза його вивісили?

Основний склад футболістів київського «Динамо» став срібним призером, а дублюючий завоював малі золоті медалі.

Мал. Л. БОЙКА

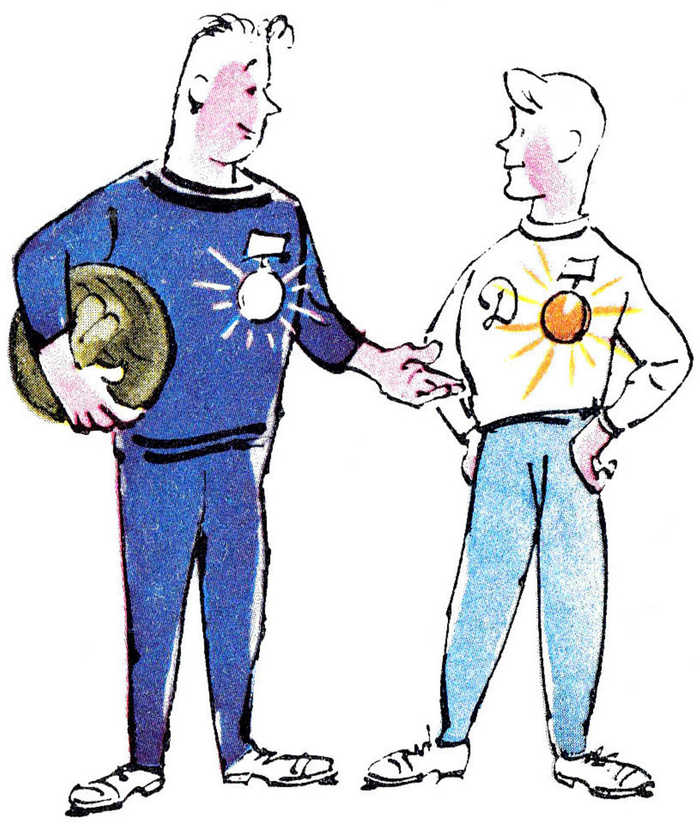

Основний до дублера: — Дай золоту медаль поносити...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Житомирський лабіринт» — так називався фейлетон, надрукований у № 13 «Перця». У фейлетоні йшлося про те, що у місті дуже багато вулиць з однаковими назвами.

Заступник голови виконкому Житомирської міськради т. Крикун повідомив редакцію, що фейлетона було обговорено на засіданні міськвиконкому. Для впорядкування назв вулиць та провулків у місті створено комісію на чолі з головним архітектором міста.

★ У місті Гусятині на Тернопільщині вирішили обладнати в кінотеатрі широкий екран. Придбали для цього обладнання і нову електростанцію. А начальник обласного управління кінофікації т. Грицюк забрав з того обладнання двигун і поставив його на свою автомашину «Волга». Про це Перець розповів у № 14, у фейлетоні «Непродуктивна морока».

Як повідомив секретар Тернопільського обкому КП України т. Ілляш, Грицюка було викликано до обкому партії й суворо попереджено за таке самоуправство. Двигун кінотеатрові повернуто. Приміщення кінотеатру відремонтовано.

★ У тому ж номері журналу, в телеграмі ТАП «Бути чи не бути...» розповідалося про неуважне ставлення виконкому Новгородківської селищної Ради (на Кіровоградщині) до своїх розпоряджень.

Заступник голови виконкому Новгородківської райради т. Голуб повідомив редакцію, що виступ Перця було обговорено на семінарі голів та секретарів сільрад. За неуважне ставлення до своїх обов'язків голові Новгородківської селищної Ради т. Коцарю зауважено.

★ Гр. Острищенка М. П., який самовільно повирубував та викорчував плодові дерева в саду Товариства садоводів-любителів на Русанівському масиві у м. Києві, було прийнято до членів клубу губителів природи. Публікацію про це вміщено у № 15 «Перця».

Секретар Московського РК КП України м. Києва т. Науменко повідомив редакцію, що виступ Перця розглянуто. За непартійний вчинок членові КПРС Острищенку оголошено догану.

«ВИХОВАТЕЛЬ»

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Я тебе навчу, як цигарки палити!..

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79 Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 24 (563) (на украинском языке). Підписано до друку 7. XII. 1965 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09114. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05927. Тираж 610.000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів http://perec-ua.livejornal.com